

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 21-a după Rusalii

De ce ia diavolul sămânța din inimile oamenilor?

Sfântul Nicolae VELIMIROVICI | Predici

„Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască.”

(Luca 8, 11-11)

De ce ia diavolul sămânța din inimile oamenilor? O spune Domnul: „Ca nu cumva, crezând, să se mântuiască”. Se vede preabine de aici că, credința în cuvântul lui Dumnezeu e temelul și rădăcina mântuirii noastre. Cine nu păstrează cuvântul lui Dumnezeu — și nimic altceva decât cuvântul lui Dumnezeu — în inima sa, nu poate să se mântuiască. Asupra inimii neîncălzite de cuvântul lui Dumnezeu stă la pândă diavolul, ca să fure. Fericit cel ce păstrează cuvântul lui Dumnezeu în inima sa ca pe bunul cel mai de preț, nelăsând nici oameni, nici demoni să calce în picioare și să fure sfânta semănătură.

Sfânta Parascheva nu rămâne nicicând datoră

Prognosticul medicilor suna rezervat: cheagul de sânge, foarte mare, se resorbise destul de lent, afectându-i probabil funcția motorie. Apropierea de Sfânta Parascheva a copleșit-o. Dusă lângă racla cu binefăcătoarele moaște, credincioasa, cu lacrimile șiroind pe obraz, i-a spus: „Maica mea, te rog să mă faci sănătoasă, dar nu numai de cânt pentru mine. Dacă băieții mei vor vedea că voi merge din nou, vor crede în minuni, în Dumnezeu, în sfinții Lui și se vor întoarce la credință”.

Arhim. Mihail DANILIUC | Sursa: doxologia.ro

Mijlocul lui *Brumărel* ne prilejuieste întâlnirea cu Sfânta Parascheva, ocrotitoarea Moldovei. Zeci de mii de pelerini își îndreaptă pașii către capitala Moldovei spre a se închina la moaștele „mult folosite”, orașul Iași devenind, preț de aproape o săptămână, unul dintre cele mai mari cen-

tre de pelerinaj din lumea ortodoxă.

Ani de-a rândul, cu acest binecuvântat prilej, fiind rânduit la racla Sfintei, am văzut cum „marea” de rugători, purtând în inimi credința neclintită în ajutorul Sfintei Parascheva, își pleca genunchii cu toată evsevia înaintea sicriului cu odorul cel neprețuit, hăruit de Dumnezeu cu darul neputezirii.

Impresionează evlavia poporului față de

unii sfinți care, prin minunile săvârșite, își merită pe deplin apelativul de „taumaturgi”. Mi se pare interesant totuși că Biserica a reținut în primul rând pentru Mântuitorul Hristos numele de „Doctor al sufletelor și al trupurilor noastre”. Dumnezeieștii Părinți ne învață că Domnul le-a împărțit sfinților Săi din puterea Lui tămăduitoare.

(continuare în pagina 2)

Sfânta Parascheva nu rămâne nicicând datoare

Arhim. Mihail DANILIU | Sursa: *doxologia.ro*

(continuare din pagina 1)

Așadar sfinții nu pot vindeca decât în numele lui Hristos, ei fiind numai mijlocitori. Bunăoară, Sfântul Apostol Petru zice mulțimii ce îl văzuse tămăduind un olog: „De ce stați cu ochii ațintiți la noi, ca și cum cu a noastră putere sau cucernicie l-am fi făcut pe acesta să umble? [...] Prin credința în numele lui Iisus Hristos, pe acesta, pe care îl vedeți și îl cunoașteți, l-a întărit numele lui Hristos” (Fapte 3,12,16).

Carevasăzică, sfinții, ducându-și viața în Hristos, au ajuns să facă ceea ce a făcut El, deoarece, prin puterea Lui, ei au devenit vindecători: „Toate le pot, în Hristos Cel Ce mă întărește”, spune apostolul neamurilor. Ce generos și măreț este Domnul! El nu păstrează în mod egoist puterea Sa vindecătoare, precum un vraci doritor de renume și de bani, ci o dăruiește tuturor următorilor Lui.

Această realitate se vede și în legătura cu Sfânta Parascheva. Nenumăratele-i binefaceri, împărțite cu dărnicie tuturor, confirmă că unul din neprețuitele daruri primite de la Hristos este cel al tămăduirii cumplitelor boli. **O sumedenie de vindecări minunate săvârșește Cuvioasa.** O parte din ele s-au consemnat în paginile cărților, spre neuitare. Însă multe altele au rămas înscrise doar în inimile celor care le-au trăit. Despre una dintre ele voiesc să vă vorbesc în continuare.

Se întâmpla în urmă cu vreo 15 ani. O bună creștină din părțile Constanței, văduvă cu doi copii, venea în fiecare an în Moldova, ca să se închine la moaștele Cuvioasei Parascheva de hramul ei. Deținând o afacere prosperă își permitea ca, odată ajunsă la Iași, să împartă câtorva credincioși nevoiași (de obicei bătrâni de la țară, cu mâinile crăpate de muncă și fețele brăzdate de arșița verii ori de viscocele nemilostive ale iernii), sume frumoase de bani. Li se adresa într-un mod cu totul original: „**M-a trimis Sfânta să**

vă dau un neînsemnat ajutor”. Vârstnicii rămă-neau înmărmuriți primind în mână plicul ce conținea poate două, trei pensii de-ale lor. Într-un an, am găsit-o în catedrală, înfopilită într-o pătură, asistând la slujba privegherii. Am invitat-o să se odihnească la una din rudele mele din oraș. Replica i-a pornit imediat, tăioasă: „**Părinte, eu am cu ce-mi plăti cea mai bună cameră de hotel din Iași, dar nu din pricina asta am venit aici! Trebuie să stau în casa Domnului, să fiu alături de Cuvioasa de ziua ei!**”. O măcina o mare suferință pe statornica pelerină. Deși nu-i lipsea nimic material, o măhnea nespun faptul că amândoi copiii ei, crescându cu multă evlavie, purtați pe la școli renumite, cărora le oferise lucruri de negândit pentru alți tineri de vârsta lor, o luaseră pe cărări greșite, trăind în bejenie față de valorile Sfintei noastre Ortodoxii. Trudea acum duhovnicește și se ruga cu stăruință Cuvioasei, ca să-și vadă feciorii iarăși oameni plăcuți Domnului.

Tensionată și profund afectată de această situație, evlavioasa credincioasă a suferit un accident vascular cerebral, ajungând într-o stânjenitoare suferință fizică. Nu boala în sine o deranja, cât reproșurile vlăstarelor ei: „**Toată viața ai alergat la sfinți, la moaștele lor! Acum de ce nu te vindecă?**”. În preajma hramului, am primit un telefon de la una din bunele sale prietene: „**Părinte, roagă-te pentru noi, căci doamna vrea numaidecât s-o aduc la Iași, la hramul Cuvioasei. Știți că stă imobilizată în cărucior și-mi va veni foarte greu**”. M-a impresionat înverșunarea suferinței. Dorea cu orice chip să ajungă la întâlnirea anuală cu Sfânta. De aceea, la stăruința ei, le-am binecuvântat drumul, urmând ca acolo, la Iași, s-o ajut să se închine. Revederea m-a emoționat: trecuseră aproape zece luni de când nu se mai putea mișca. Prognosticul medicilor suna rezervat: cheagul de sânge, foarte mare, se resorbise destul de lent, afectându-i probabil funcția motorie. Aproximativ de Sfânta Parascheva a copleșit-o. Dusă lângă racla cu binefăcătoarele moaște, credincioasa, cu lacrimi-

le și roind pe obraz, i-a spus: „**Maica mea, te rog să mă faci sănătoasă, dar nu numaidecât pentru mine. Dacă băieții mei vor vedea că voi merge din nou, vor crede în minuni, în Dumnezeu, în sfinții Lui și se vor întoarce la credință**”. Revenită acasă, viața-i curgea monotona. Nimic deosebit nu se petrecea, dar credința nu i-a slăbit. Acatistul și icoana Sfintei îi ocroteau așteptarea, suferința. Încă nu se împliniseră 40 de zile când, într-o dimineață, după relatările ei, Sfânta Parascheva i s-a arătat în vis, poruncindu-i să se ridice și să aprindă candela. Buimăcită, s-a sculat brusc din pat și, ca și când nu ar fi fost nicicând imobilizată, a început să pășească înspre locul de unde candela îi veghea odaia. Dornică să îplinească porunca primită, a uitat că de aproape un an picioarele nu o ascultau. Pe măsură ce înainta, și-a dat seama că trăiește o minune. A îngenuncheat în fața icoanei Sfintei Parascheva și, plângând de bucurie, i-a mulțumit tămăduitoare sale cu recunoștință.

Auzind suspine, unul din băieții și femeia care o îngrijea s-au năpustit în dormitorul bătrânei să vadă ce se petrecea. Găsind-o îngenuncheată dinaintea icoanei, au înțeles că a primit tămăduirea îndelung așteptată. Intuise bine efectul minunii asupra feciorilor ei. Asistând nemijlocit la miracolul de netăgăduit, cei doi îi s-au apropiat iarăși de Dumnezeu, ducând o viață bineplăcută Lui; și-au temeluit familiile frumoase, mulțumindu-i mamei că a avut dragoste și răbdare, rugându-se neconștient pentru întoarcerea lor.

În urmă cu vreo trei ani, un telefon din îndepărtata Dobrogea îmi vestea că buna credincioasă a fost chemată la Cereștile locașuri. Din dorința ei, exprimată în clipele agonizantei așteptări, icoana Cuvioasei Parascheva a însoțit-o până la bolțile veșniciei. Nutresc bune nădejdi că acum se bucură împreună cu toți sfinții în Împărăția lui Dumnezeu, dar îndeosebi că i-a mulțumit față către față Sfintei Parascheva, vindecătoarea ei și a noastră, a tuturor.

Sfânta Parascheva, profa' de microbiologie

mărturia unui student musulman

M-am născut musulman și am făcut facultatea de medicină în Iași. Nu știam nimic de creștinism, doar ceva vag despre Iisus și Maria, oricum respectam credința celorlalți, însă nu eram religios deloc. În sesiunea de vară, eram peste măsură de stresat și îngrijorat că nu reușisem să învăț tonele de cursuri de la microbiologie. Aveam un profesor... spaima studenților, o bibliotecă de om, care pica tot ce mișca. Plin de frică, am început să învăț, dar era foarte greu, ca o picătură în ocean.

După vreo trei zile de învățat pe rupte, pot spune cu mâna pe inimă că nu știam

nimic. Bacteriile se împleteau haotic în mintea mea, făceau confuzii grave, ce mai, eram terminat. Într-o dimineață, cu două zile înainte de examen, am văzut câțiva prieteni de-ai mei români că pleacă. I-am întrebat: „Unde mergeți? La o bere?”. Iar ei au zis: „Nu, mergem la Sfânta Parascheva, la moaștele ei și ne rugăm ca să luăm examenul”. „Cine-i asta, vreo profă de micro?”, am întrebat eu. „Nu, măi, e o sfântă. Hai și tu, că te ajută, e cea mai bună ființă de pe pământ.”

Am mers mirat și contrariat, am intrat în biserica mare, unde nu a trebuit să mă descalț, am ajuns la un baldachin frumos și m-

am rugat în felul meu: „Sfântă Parascheva, ordonează ideile în mintea mea. Vreau să fiu un doctor bun”.

După două zile, a urmat cumplitul examen. Zeci de studenți ieșeau cu ochii în lacrimi de la acest „tribunal”. M-am dus și eu, cu informații insuficiente. Când am ajuns acolo, mintea mi s-a liniștit, îmi aminteam perfect cursul, parcă era subliniat cu auriu, exact ceea ce mă întreba știam foarte bine.

Acum sunt căsătorit cu o româncă, **cei doi băieți i-am botezat creștini și cred în ajutorul sfinților. (Yousuf)**

(Binefacerile Sfintei Cuvioase Parascheva. Mărturi ale închinătorilor, Editura Doxologia, pp. 119-120)